

Al senyor
Adrià Gual...

EL BE NEGRE

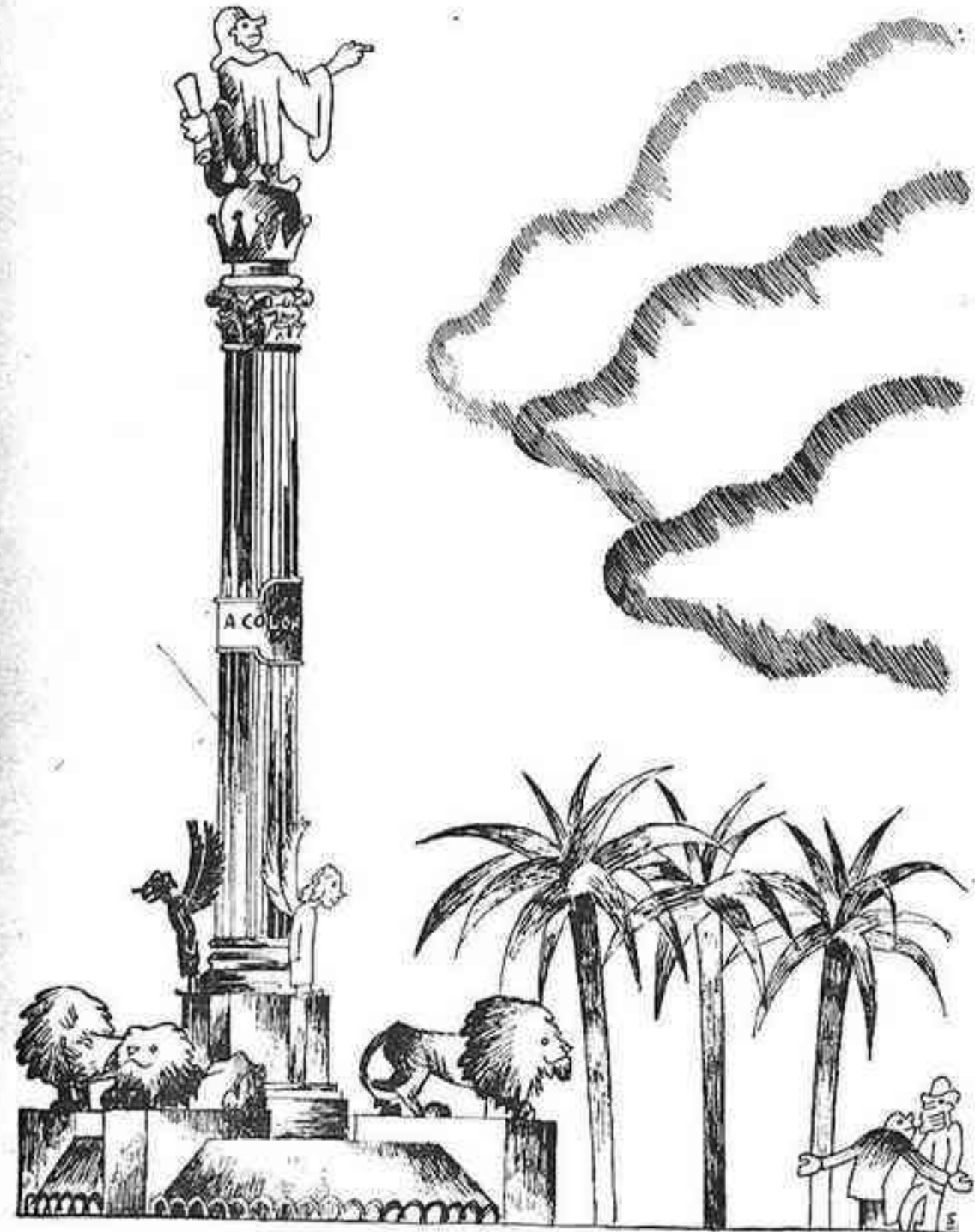
SETMANARI SATÍRIC.

... totes li
plouen

Any IV - Núm. 176

Barcelona, 7 de novembre de 1934

Preu: 20 cèntims

—Va descobrir l'Amèrica...
—Que també estava amagada?

HISTÒRIA POLÍTICA

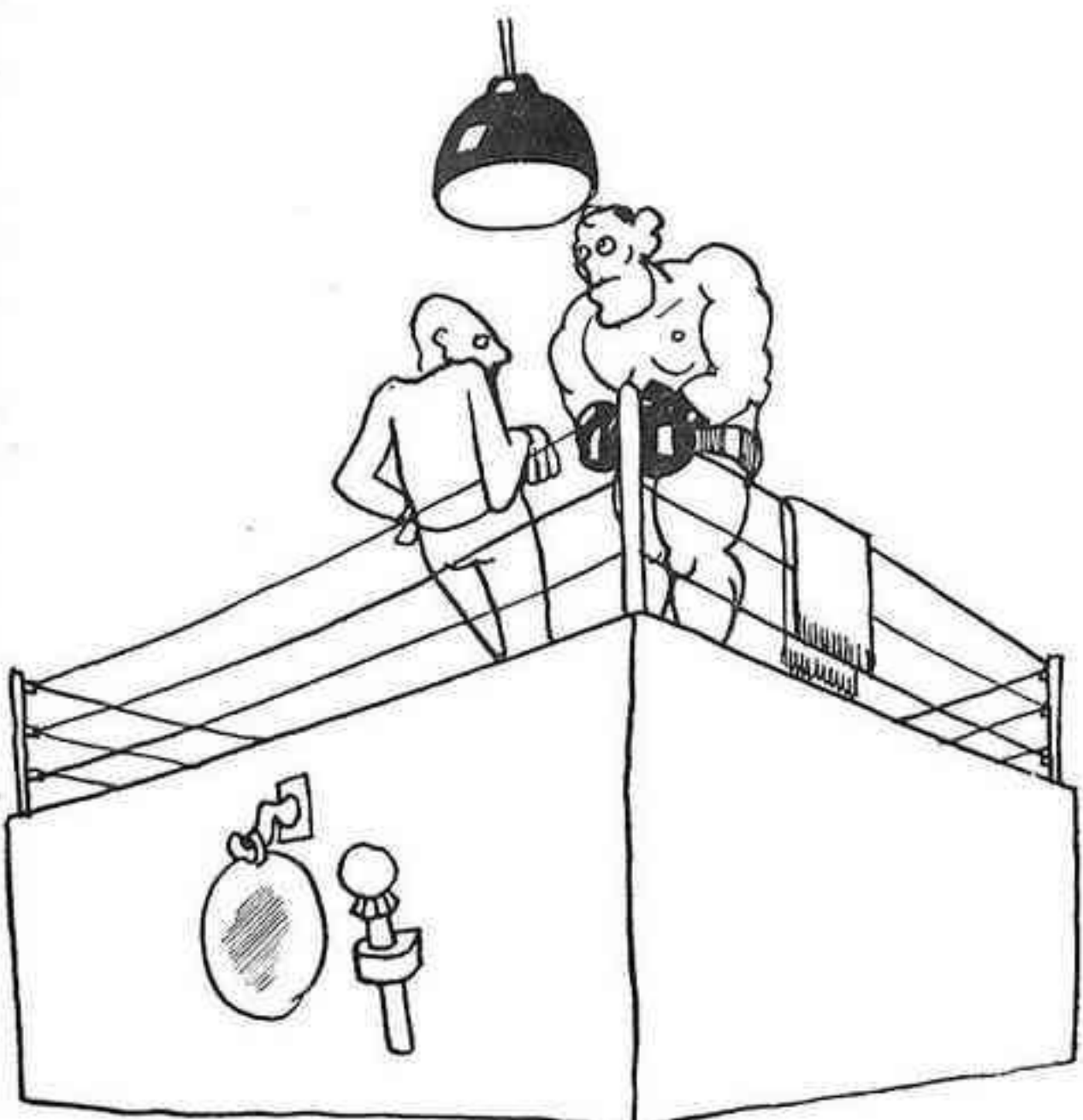
Un altre examen

En el nostre darrer número publicàvem un interessant examen de geografia política que, dit sigui amb la immodèstia que ens caracteritza, va ésser molt celebrat. EL BE, continuant en el seu propòsit de treure de la llana del clatell dels altres, pel procediment vulgarment conegut de la divulgació cultural, ofereix als seus lectors un altre exemple d'examen. Aquesta vegada és d'història política.

El catedràtic. — Quines foren les conseqüències de l'11 de setembre de 1714?

L'alumne. — Les conseqüències de l'11 de setembre de 1714 foren els 11 de setembre de cada any, que amb el seu entusiasme determinaren el 13 del mateix mes. Com que el número era malestruc, no és estrany que al cap de set anys vingués un altre 13, però aquesta vegada de desembre. Sense aquest 13, però, no hauria estat possible la sorpresa del 12 d'abril, ni l'eufòria del 14. Mes així que l'enemic estava alerta. I si el 8 de gener era la xurma, el 10 d'agost ja eren «caballeros». Per això com que va venir el 19 de novembre, després vingué el 6 d'octubre...

El catedràtic. — Prou!
L'alumne. — Prou?
El catedràtic. — Prou!

—Us advertixo que si no guanyo us podeu donar per mort.
—Em sembla, doncs, que farem matx nul. El vostre contrari m'ha dit el mateix.

AL·LELUIA!

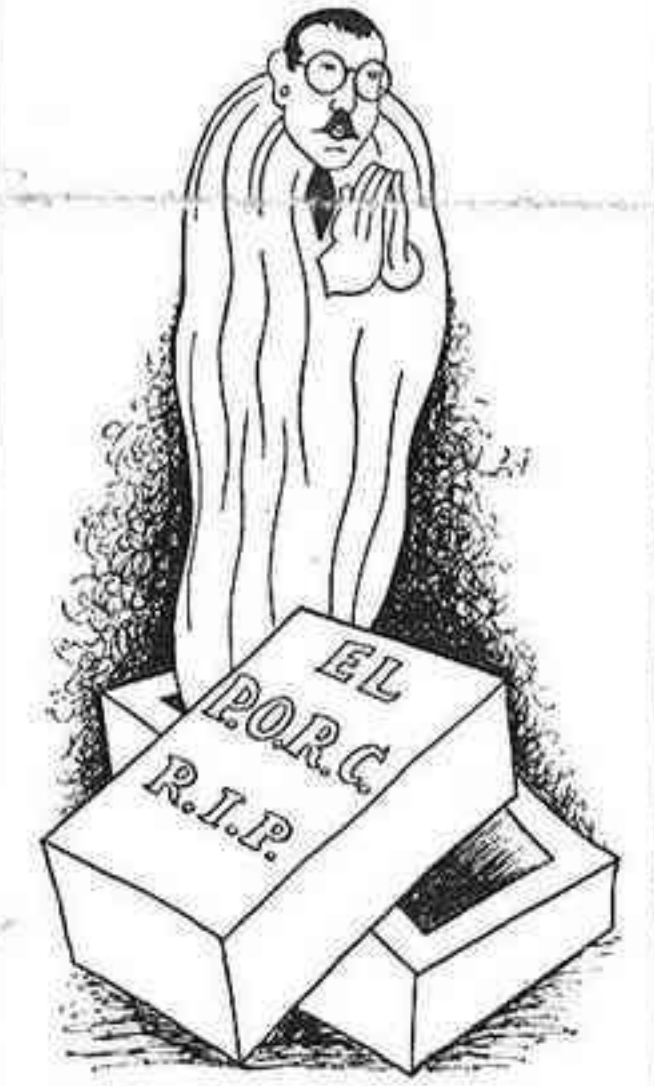
La resurrecció de Pociello Forradellas

La notícia va caure, dissabte, a la nostra Redacció, com una bomba. Entrà pel telèfon, esclatà a l'orella del director, s'escampà pel seu despatx, esbotzà les portes, penetrà a la sala de Redacció i deixà tots els presents sense sentits. Quan aquests, veient que no passava res més, tornaren tímidament, ningú no se sabia avenir del que havia passat, ni creia les pròpies orelles del que havien sentit. Costà molt a aquestes de fer-se creure; a l'últim, però, ho aconseguiren. Què havia passat? El Partit Català de Centre s'havia separat de la Lliga!

Els nostres lectors ens perdonaran l'emoció que això ens havia produït, però nosaltres som molt emotius i en aquest cas més que en cap. Ens afectava massa profundament per agafar-nos indiferents.

Importants declaracions del senyor Pociello Forradellas

Calia prendre resolucions, i resolucions immediates. Primer, però, era precis assegurar-se i anar amb peus de plom. Una notícia pot ésser dues coses, encara que no totes dues a la vegada ni pri-

mer l'una i després l'altra: certa o falsa. I la notícia, de les dues coses n'havia d'ésser una; calia que triés, i quan nosaltres i la ciutat vàrem saber-la, segurament ja havia triat. Per saber per quin de les dues posicions s'havia decidit, vàrem decidir nosaltres anar a entrevistar al cabdill de les forces catalanes de centre del Partit Català de Centre, el nostre invicte ex-candidat derrotat senyor Pociello Forradellas.

El trobàrem passejant-se pel pasadís-local que havia ocupat el Partit abans de la seva fusió; portava les mans a l'esquena, signe infallible de les fondes preocupacions que el preocupaven; li preguntàrem per elles.

—No em preocupa—ens desmentí—cap preocupació. El que em preocupa és, simplement, la gran responsabilitat que amb el nostre gest hem contrat amb el país.

—Així, el gest l'han fet?

—Sí; l'hem fet a la Lliga.

—I les causes, quines han estat les causes?

—Molt complexes; molt complexes. El Partit Català de Centre no podia viure dintre l'organització de la Lliga essent com és un partit de centre, un partit català i un partit d'ordre, és a dir, un partit de govern, i vostè acaba de veure com la Lliga no és un partit de govern, perquè no governarà.

Es per això que, en donar-nos en compte aquests darrers dies, vàrem convocar el conserge a reunió general extraordinària. En aquesta reunió tots els delegats mostraren una fredor, una manca d'entusiasme tan extraordinària, clarament parlant, una actitud de censura tan decisiva per l'actual posició de la Lliga, que la separació fou tan natural i senzill com quan el calor de l'entusiasme ens havia portat l'any passat al punt...
—Al punt de dalt?
—No, al punt de fusió.
—De fusió amb la Lliga?
—Naturalment.
—I per què l'actual posició de la Lliga?

—Perquè en els moments actuals, en què es necessitava un partit de govern, la Lliga, equivocant-se com sempre, s'ha tancat el camí del poder. Es per això que nosaltres, amb una visió clara del moment, hem reobert la nostra llibertat d'acció i hem tornat a reconstituir el poderós Partit d'Ordre Republicà de Centre, i no Partit Català de Centre com ens havíem anomenat en el moment de la fusió, perquè els jueus de la Lliga no poden tolerar el P.O.R.C. D'aquesta manera, nosaltres, fermes, segurs i forts, demanarem, en nom del poble, el govern de Catalunya i farem el que sigui per aconseguir-ho.

—Bufa! S'aixecaran?

—Nooo! Farem el que sigui, és a dir, el que ens manin, per obtenir si més no una acta de regidor. Em sembla que més clar...

—Així, podem desmentir el que es diu per ací, que la notícia que publiquen els diaris és una jugada de Borsa?

—Home... vostès sabran si ho poden desmentir; això no és cosa meua. Sabran si han estat o no vostès els que han enviat la nota als diaris. Han estat vostès? Si han estat vostès, sabran també si és o no una jugada de Borsa. Ho és? No ho és? Jo crec que sí. I vostès?

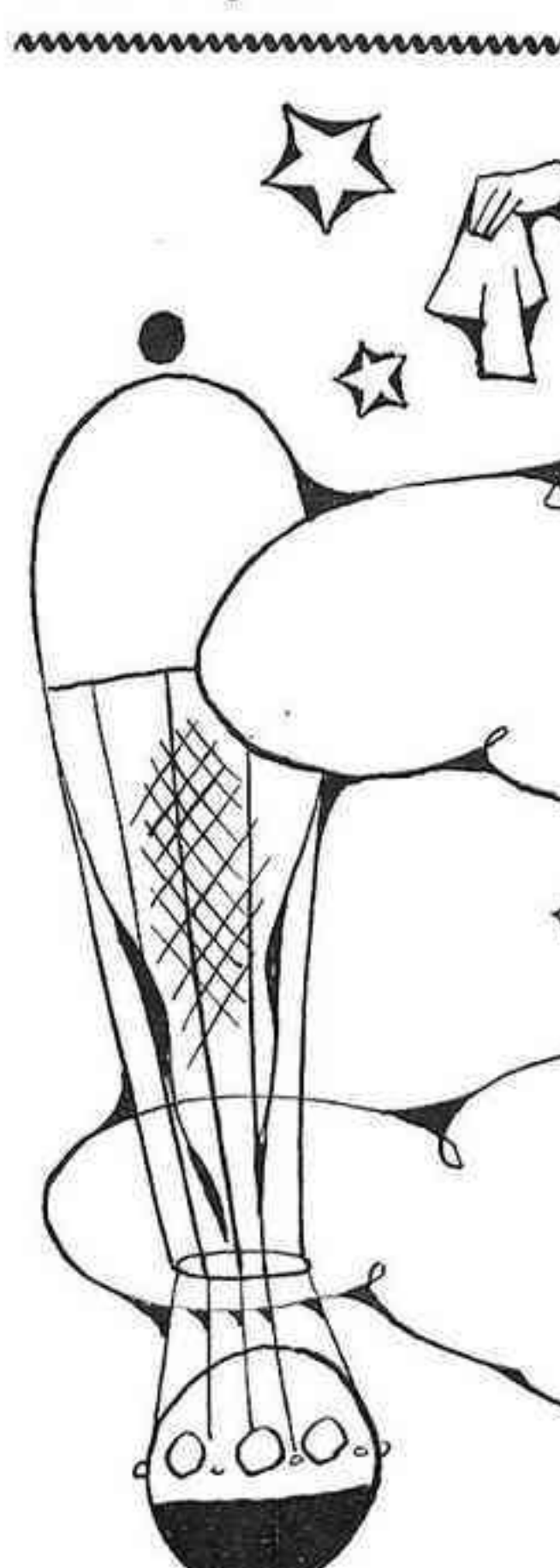
—Veurà: a nosaltres no ens compromet. No ens en recordem, no ens en recorde!

El senyor Duran i Ventosa fixa la posició de la Lliga

La nostra honestat periodística ens obligava, si visitàvem el senyor Pociello Forradellas, a veure també el senyor Duran i Ventosa. Calia que els nostres lectors sabessin l'opinió de les dues parts per formar-se un judici. I vàrem anar a veure el senyor Duran (Ventosa).

El trobàrem, com el seu nom indica, que anava durant i, com que en tenia per estona, decidírem interrogar-lo tot seguit per tal que les seves paraules poguessin arribar a temps als nostres lectors.

—Qui dies passa anys empeny. La qüestió és durar. Per això la nostra fusió no podia durar més—ens contestà ràpid el senyor Duran—. Els elements del Partit Català de Centre eren massa de centre, i nosaltres, com vostè sap, rebutgem tot extremisme. Li prego que ho faci constar així als efectes conseqüents.

A L'ESTRATOSFERA

—Ep! Ja n'hi ha prou de Piccard! Ara poseu banderillas.

L'AIGUAT

—Noia: ja deus haver deixat oberta alguna aixeta!

Un cicló anticlerical a Mèxic

Mèxic, 4 (urgent). — El govern mexicà acaba de publicar importants decrets que constitueixen un veritable cicló anticlerical. Per ordre governatiu han estat clausurats tots els temples i establiments similars. Han quedat, per tant, suspeses les funcions.

Per evitar que això augmentés el sense feina, s'ha disposat l'expulsió de tots els sacerdots que no puguin demostrar que són prou fills de Mèxic.

La primera expedició d'arquebisbes s'ha fet a la mar. Els bisbes dels van darrera. Els feligresos van darrera els bisbes. S'han donat ordres severíssimes que no sigui aplicada gaire sovint la llei de fugues; però els partidaris de Calles (els callistes) estan molt excitats.

Gairebé a tots els religiosos els fan mal els peus de tant córrer. Els «callistes» els van darrera. Hom no sap si els fan mal els peus perquè els «callistes» els van darrera, o bé els «callistes» els van darrera perquè saben que els fan mal els peus.

Les primeres notícies al Vaticà

Ciutat del Vaticà, 5. — Les primeres notícies del cicló anticlerical de Mèxic, desfermat per ordre del govern, han produït gran trasbals.

Per ordre superior s'ha disposat que siguin desendregades les grans existències d'emoció i d'impressió que es guardaven en els magatzems vaticanistes dels altres ciclons anticlericals de Mèxic.

Tothom ja va emocionat i impressionat. Fa molta impressió.

Hom diu que el Sant Pare ha enviat un cable als fidels de Mèxic indicant la conveniència que no s'excedeixin en voler augmentar el nombre de màrtirs de l'Església. Sembla que li han contestat, respectuosament, que això no depenia d'ells.

Notícies contradictòries

Mèxic, 5 (tarda). — Mentre alguns elements fan córrer que la persecució religiosa ha estat decretada per distreure els mexicans, tota vegada que ja fa massa temps que no hi ha hagut revolució, la qual cosa determinava emigracions en massa cap a Cuba, altres asseguren que obeeix al disgust de les autoritats per no haver-se escollit aquesta capital per a celebrar el Congrés Eucarístic que ha tingut lloc a Buenos Aires.

A darrera hora es parla d'execucions a remats.

Una falsa alarma?

Mèxic, 7 (urgentíssim). — A darrera hora s'assegura que les primeres notícies que han tingut els mexicans de la persecució religiosa, han estat per la lectura de la premsa espanyola, especialment pel *Correo Catalán* i *El Siglo Futuro*.

Ho donem amb les naturals reserves.

Autodelació

Els redactors de *Després*, són, indubtablement, una gent ambiciosa. Els títols dels articles del setmanari cada setmana ho proclamen. Un amic ho comentava i remarcava la terrible tragèdia que representa tenir fam i sed de governar i trobar les portes tancades.

Un altre amic, objectava:

—La culpa, però, és exclusiva ment seva. Qui els fa confessar espontàniament que són els homes de *després*?

El desarmament

A ITALIA

Roma, 1. — La notícia segons la qual el general Petain ha demanat a la Comissió de finances de la Càmera dels Diputats de França, un augment de crèdits militars, ha provocat ací un entusiasme il·limitat.

Mussolini ha augmentat immediatament en dos-cents-cinquanta milions el pressupost de guerra i ha rebaixat de dos anys l'edat d'incorporació a files.

Gran manifestacions de ciutadans-camisa recorren els carrers manifestant llur entusiasme.

A IUGOSLAVIA

Belgrad, 2. — Al saber-se que Itàlia acabava d'acordar un augment en els seus armaments, una onada de joia ha recorregut tot el poble de Iugoslàvia, que manifesta públicament la seva alegria.

Reunit expressament el govern i interpretant l'emoció popular, ha decidit fer el mateix que Itàlia.

Ha estat cridat amb tota urgència a Belgrad, un representant de la famosa casa Creusot.

A ALEMANYA

Berlin, 3. — Davant de les decisions preses a França, Itàlia i Iugoslàvia, d'augmentar llurs pressupostos de guerra, el Reichsführer ha pregat a la casa Krupp, que afegeixi secretament a la seva darrera comanda secreta alguns milers de canons secrets i uns quantes tones suplementàries de micrococus bacilo-militars.

A I.A.S.D.N.

Ginebra, 4. — Demà es reunirà el Consell Permanent de la Societat de Nacions per tractar del Desarmament.

Es guarda reserva sobre els possibles acords que puguin prendre's, davant de la situació general. Sembla, però, que la Societat de Nacions prendrà l'acord d'armar-se.

Tot sia per la Pau!

Aquest número d'EL BE NEGRE ha passat per la censura.

ALERTA AMB LES INCITACIONS!

Els trucs de «La Vanguardia»

Quan no fa gaires dies, l'endemà, precisament, d'un dia memorable que deixarà un solc profund en els anys administratius del diari del senyor Gaziel, els seus habituals lectors i els lectors temporers cercaven quelcom de molt interessant en lletra cursiva, tingueren una gran sorpresa i una formidable decepció. La lletra cursiva hi era, però en lloc de parlar del que volien els lectors que parlés, era esmerçada deshonestament a imitar el nostre setmanari inimitable.

Acostumat EL BE NEGRE a totes les males arts dels adversaris i sadollat de resignació cristiana, s'indignà moderadament. Però no podem deixar passar aquest nou truc indigne de la serietat del diari esquelètic, sense que s'alci la nostra veu de protesta per a conèixer de totes les persones sensates del país, de l'estranger i de més lluny i tot.

La Vanguardia pretenia distreure l'atenció dels ciutadans amb un article titulat «La mujer eléctrica», segons el qual, en un hospital d'Itàlia havia aparegut una dona que tot sovint es convertia en una làmpara elèctrica que s'encenia i apagava com un anunci lluminós, projectant més variades combinacions de llum que les imaginades per en Bohigues a l'Exposició. Les primeres en quedar enlluernades van ésser, naturalment, les monges que la cuidaven; aviat els homes de ciència hi acudiren com un mosquer i avui és l'espectacle de moda a Itàlia, més engrescador que to-

tes les parades de Mussolini. L'únic, segons l'articulista, que no creu en «la dona elèctrica» és el seu marit.

El seu marit i nosaltres. Coneixedors a fons de tots els secrets del periodisme, denunciem a l'opinió la deslleial competència i advertim a la direcció de La Vanguardia que el prestigi que tenim aconseguit de fabricants d'informacions falses trascendents no ens el deixarem prendre ni eclipsar.

Que ho sàpiguen d'una vegada. La nostra publicació podrà ésser imitada però mai no serà igualada! (I que ens perdonin els igualadins la no al·lusió.) (1)

(1) Article retirat de la darrera edició per manca d'original.

Abrics i Trajos, últims models
La casa més assortida de
Barcelona

Corbates «GRANDMOND»
Patent 134.509

Saló de les Cent Mil...
Visiteu-lo

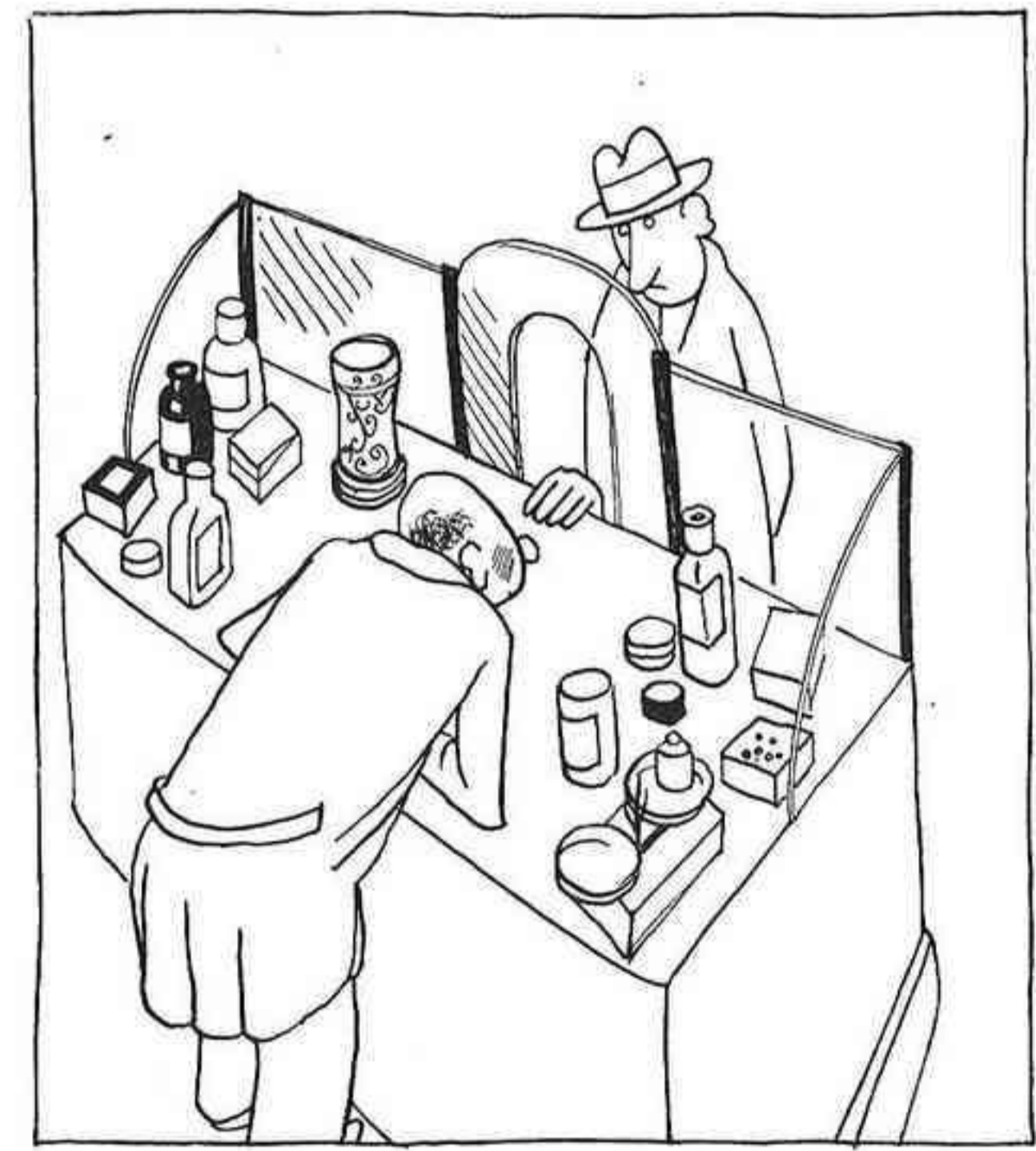
Camises, 50 assortits per la
present temporada

Gust, Qualitat, Preus baixos
Sempre DANIEL'S

Rambal de Catalunya, 13

Les malalties i llur convallescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent enèrgic, la convallescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. St. Pau, 71

—Don'm pòlvors insecticides.
—Gaïres?
—No ho sé; no els he comptat.

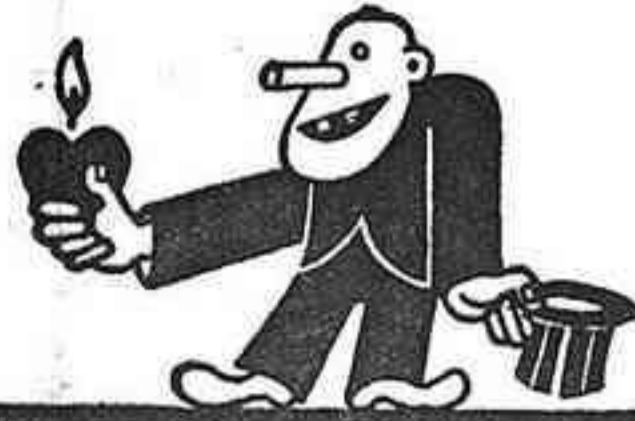
RADIO UNIVERSITAT

PHILIPS

Philips 521, 6 vàlvules, 485 pessetes
Demostracions a domicili, sense compromís
Vendes al comptat i a llargs terminis

RONDA UNIVERSITAT, 1 - TEL. 23132

amb el cor a la mà

PREMSA FRANCESA

Paris-Soir, llançava la notícia del divorci del príncep d'Astúries. El mateix diari, al mateix dia i en el mateix article, ho desmentia. Entre la nova i el desmentiment, hi havia, però, el suficient espai per a parlar del que «havia estat príncep d'Astúries i possiblement ho torni a ésser».

Fins ara no sabem que hi hagi hagut cap intervenció diplomàtica del ministre d'Estat.

POLIDESA DESINTERESSADA

Per la primera nova del Full Oficial de la passada setmana, ens hem assabentat que Renovación, diari dels radicals, compta un any d'existència.

Per la seva part sembla que Renovación ha descobert que ara la Hoja Oficial és tan interessant.

Persones ben assabentades asseguren que és una coincidència.

CONTES PER A INFANTS

Encara no eren del tot esvaïts els ecos dels darrers trets de la revolució, que el diputat Barjuà va portar de Madrid una fórmula probable i possible, per a resoldre el problema polític i administratiu de Catalunya. Amb la fórmula hi anaven una llista de noms, futurs consellers de la Generalitat. Moles, Hurtado, Roig i Bergadà, Humbert Torres, Serra i Moret...

Un agraciat amb el coneixement de la nova de la qual era portador el diputat socialista, la contava, poc després, a una colla d'amics. Cada nom era una sorpresa; la llista completa va deixar un silenci d'astorament i d'incredulitat.

Un oient va trencar-lo, per a dir: —Ara, qui sap si en contessiu un de lladres...

UN BON PROGRAMA

Llegim a la secció religiosa—ram d'exercicis espirituals—d'El Matí de diumenge:

«El dia 25 d'aquest mes tindrà lloc a la Casa d'Exercicis de Sant Josep (Bonanova: Quatre Camins, núm. 13, torre), un dia extraordinari de reces per a obrers dirigents de l'acció social catòlica. A les vuit del matí, entrada i missa de comunió; a les nou, desdèjuni; a les deu, sermó pel P. Basili de Rubí, i acte de preparar per a la mort.»

Demanem l'indult per aquests pobres obrers.

Bernat, endevina qui t'ha tocat

Aquest senyor Romaguera que amb el seu místic posat i fent veure que no hi era ha cruspit i ha rosegat, per la porta del darrera cercant els tres peus al gat, quan acabi la carrera perquè l'hagin atrapat li diré amb veu sorneguera: endevina qui t'ha tocat!

La senyora Marieta de l'escala del costat té una llengua de serpeta i és l'espant del veïnat, li agrada fer l'espiaeta amb afany desmesurat, i quan alguna traveta li doni mal resultat, jo li diré amb veu mofeta: endevina qui t'ha tocat!

Vostè, senyor Pellerin, treballant mig d'amagat, que amb l'agulla i la xeringa i algun truc confessat el diné que sona i dringa a grapat ha ehibitxacat, tanta trista poesia té la fi que s'ha guanyat, li diré quan l'hora vinga: endevina qui t'ha tocat!

Eixerit fill de ton pare que avui t'has tot engrescat amb la disfressa més rara que al teu magí li ha semblat i vas amb ferrenya cara feixistitzant tot tivat o comunistitzant, que encara trobes que fa més trempat, quan ho vegis més clar que ara, endevina qui t'ha tocat!

Jovenet, que la impaciència pròpia de la teva edat t'embolcalla en la inconsciència del plaer desenfrenat i ja has perdut la innocència enfonçant-te en el pecat. Quan al banc de la paciència et trobis desesperat, lliurant-te en mans de la ciència, endevina qui t'ha tocat!

On podeu vestir amb més elegància i amb menys diners?
A la casa BASTIDA que encara que estigui situada al Passeig de Gràcia, és la SASTRERIA i CAMISERIA més barata de Barcelona

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que liquidar a l'qualsevol preu
Milers de vestits i abrics des de 25 ptes. Milers de pantalons des de 5 ptes. Milers de camises i pijames des de 5 pesetes

CASA BASTIDA PASSEIG DE GRACIA, 18
GRAN BASAR DE SASTRERIA i CAMISERIA SISTEMA NORT AMERICA

«A B C» A BARCELONA

El senyor Pedro Pujol, antic i conegut corresponal de A B C a Barcelona, enemic íntim de Catalunya i les seves coses, abandona la nostra ciutat i se'n va a viure a Madrid.

Quin pes ens hem tret del damunt, oi?

Doncs, no.

El substitut del senyor Pedro Pujol serà l'Adolf Marsillach.

Val a dir que era l'únic que potser el podia substituir amb avantatge.

CUINA SUDAMERICANA

L'altre dia, en un restaurant de la Via Laietana, un client va demanar la carta. En lloc de la carta, li portaren un menú.

El menú, deia així:

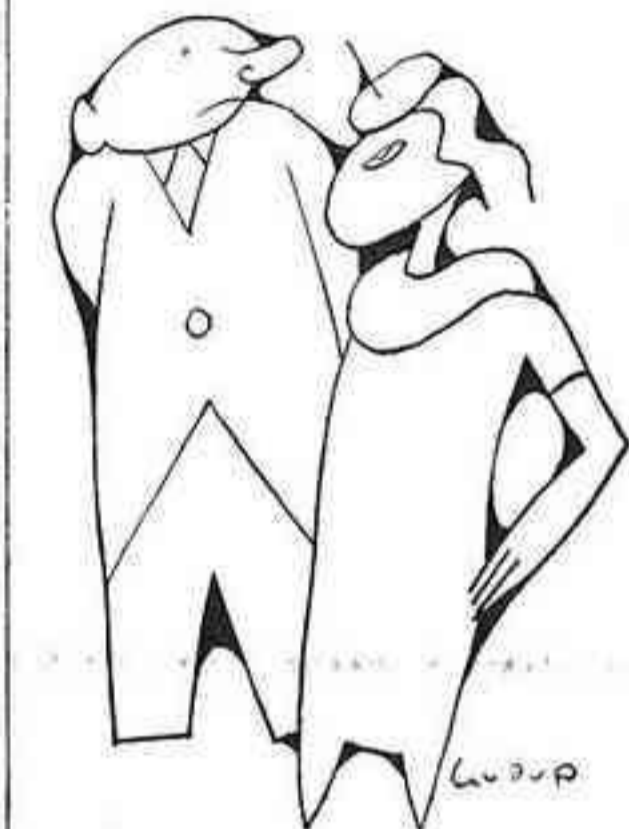
Savichs
Chile Serrano
y
Chile Jalapeño
Chápingo

Mondongo a la Venezolana
Merluga a la Ranchera
Mole de Pollo
Frijoles Pancho Villa
y
Maíz Tierno

Coco con Bananas
Tequila

El client ho va llegir i rellegir amb molta atenció i, finalment, va dir:

—Escolti. Això és per menjar, o per recitar?

LA PRODUCCIÓ NACIONAL

—Vostè també treballa al cinema?

—Sí, senyor. Sóc espectador.

UNA NOTA AGUDA

La nota política que dilluns passat va fer pública el Consell Directiu de Lliga Catalana va fer un cert efecte entre els catalanistes de tota la vida, i, en general, fou força comentada. Per això no té res d'estrany que més d'una personalitat del partit insinués, discretament, la paternitat de la redacció, o en reivindicés, almenys, una col·laboració estimable.

Així ho feia un jove diputat del partit davant un cercle d'amics, un dels quals, recullint la insinuació, s'apressà a felicitar-lo. I afegí:

—Només hi trobo a manca una cosa; que digui que Catalunya ha d'ésser el darrer baluard de la República!

AIXÍ S'ESCRIU LA HISTORIA

Al darrer número de Crònica i en la pàgina 6, entremig del reportatge setmanal que signa el senyor G. T. B. hi apareixen els retrats de quatre personalitats catalanes, una de les quals és el senyor Martí Esteve i Guau, ex-conseller de Finances de la Generalitat. El cas és, però, que al peu del gravat hi figura un nom que no és pas el de l'ex-conseller. El col·laborador de Crònica l'ha batejat amb el més pompós de Juan Martín Esteve.

Juan Martín? Home, llàstima del segon cognom. Perquè si se

l'hagués oblidat, el mateix cronista l'hauria pogut aprofitar per a donar una lliçó d'història als seus llegidors de Las Noticias, fent-los creure que el senyor de la fotografia era aquell Empeñinado famós. Ben segur que bon nombre dels seus llegidors s'ho haurien cregut. I ell, el Gabriel Trillas i Blázquez? Home, ell ja ni cal preguntar-ho. No vulguin ofendre la seva cultura suposant que no.

Solament IMPERMEABLES i ABRICS DE CUIRO
FABRICA BALMES 18

PACAREU i SERIÑA, S. en C.

El senyor Gastó A. (ah!) Mantua, hàbilment interrogat s'ha declarat autor del crim del carrer 42.

Sembla que serà condemnat a Clapera perpetua.

Es per això que està una mica aclaperat.

Tantmateix, l'Amichatis s'ha declarat inductor.

Amb aquest motiu, tots dos s'han comprat mitjons Molfors's.

El senyor Cambó torna a fer ocells de paper de barba.

El senyor Pich i Pon ha estat nomenat delegat de l'Estat a la Transmediterrània.

Sembla, però, que el senyor Pich no prendrà possessió fins que aprengui a dir Transmediterrània.

N'hi ha per estona, doncs.

En Gironès s'ha retratat a la rotativa d'El Dia Gráfico i La Noche.

Si no perd ara, ni mai!

Pel nostre amic senyor Comendador i per al seu fill don Juan Tenorio ha estat demanada la mà de la senyoreta Inés de Ulloa al seu pare i estimat amic nostre don Gonzalo.

Ara les coses ja no van com abans.

COTIZACIONS

Xicago (cent anys de progrés)	0'20
Barça's	32'08
Miller	?
Gironès	?
Generalitats	?
Ajuntament de Barcelona	?
Teatre Català	?

La Borsa segueix estantissa. La intermita; es va consolidant i això dificulta la cotització dels valors que no són interins.

A l'estranger han quedat a la misèria els cent anys de progrés que estaven exposats a Xicago. Després de cent anys de resistència, no han pogut resistir tanta exposició.

Barça's segueix cotitzant-se en alça.

La incògnita és la cotització més en voga. Hi ha incògnites pertot arreu.

Miller-Gironès desfaran la seva avui mateix, a cops de puny.

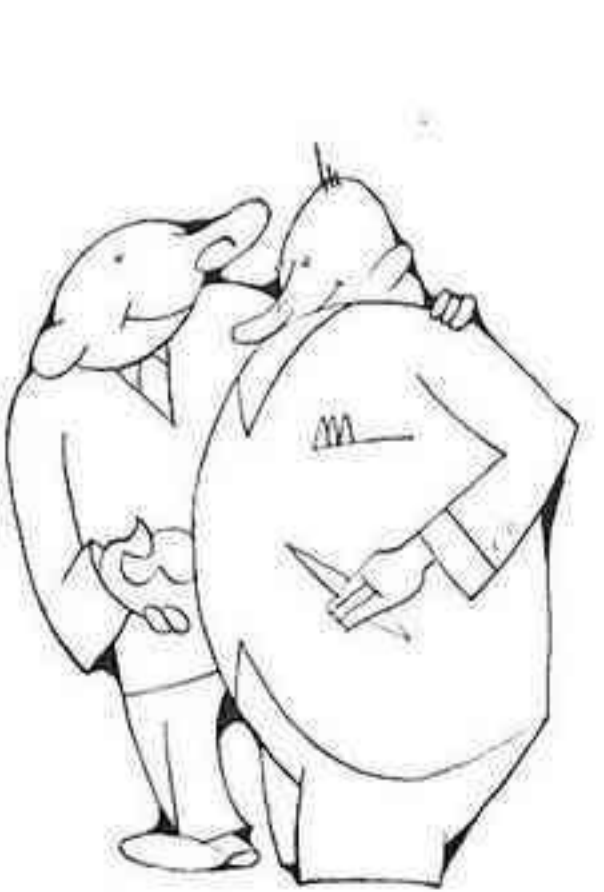
Els altres valors reclamen mitjans més diplomàtics de desincognització.

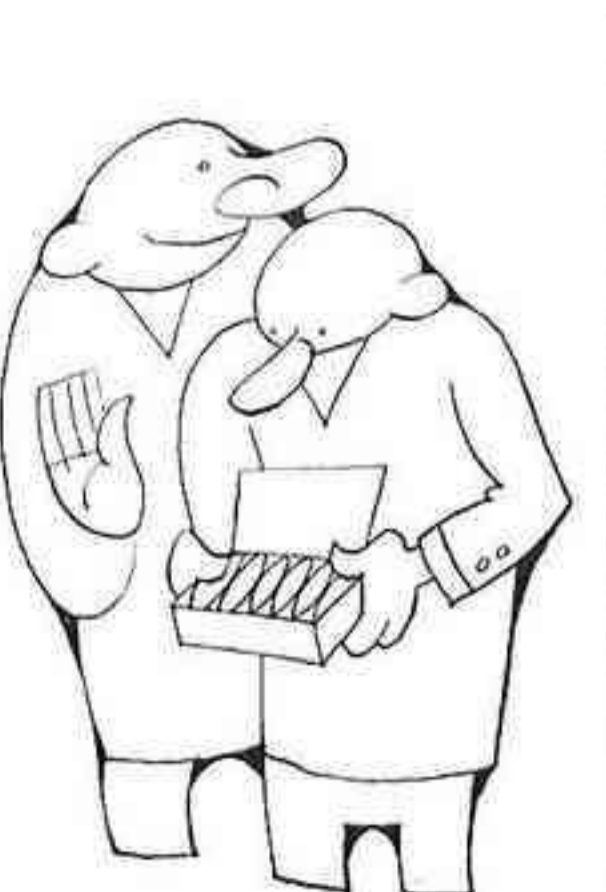
Sempre anava de puro el senyor Ramon.

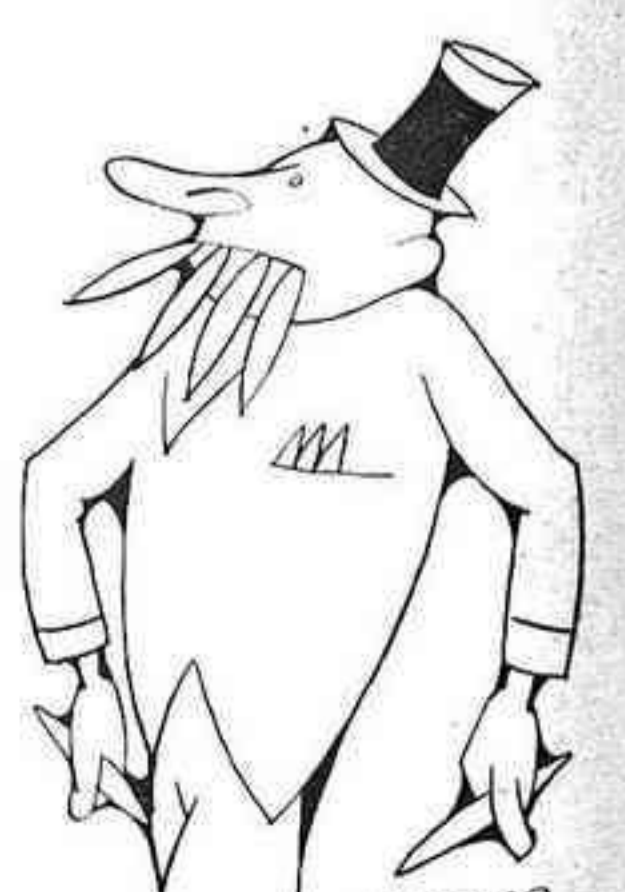
Per Sant Josep, coneixia algun Josep.

Per Sant Joan, coneixia algun Joan.

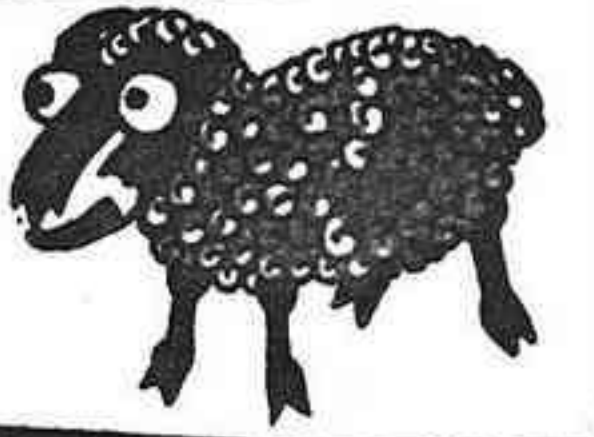

Per Sant Pau, coneixia algun Pau.

I per Tots Sants...

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Capricho imperial sembla un film subvencionat pel gremi de cerers. Quants ciris! Quantes espelmes! Mai com en aquesta ocasió, Sternberg, director de la pel·lícula i propietari de Marlene Dietrich, podrà dir que no hi ha més cera que la que crema.

Altra vegada Pabst!
us ofereix una de les seves grans produccions en la qual ha sabut reunir tots els valors de la Cinematografia

En el mateix programa, la més còmica creació de l'insuperable **LUCIEN BAROUX**
UN TRUCO GENIAL
METROPOL

Sternberg ha volgut crear una atmosfera. Aquesta atmosfera és irrefragable. Ciris encesos i escultures de pesoneres: figures contorsionades, que serveixen de butaques, de mobles, de columnes i, en general, per espantar les criatures. En mig d'aquest ambient, Marlene, vestida de «vedette» de music hall. Marlene, que prodiga aquelles seves dues expressions que componen tot el seu bagatge dramàtic: la cara de nena tonta o la cara de dona blasée, escèptica dintre el pessimisme.

ACTUALIDADES
Sessió contínua de 3 tardes a 1 matí.
Noticiari Fox mundial
Reportatges nacionals i estrangers
Música visible
Los últimos 20 años
Documental Fox
en espanyol
Solent únic: UNA pesseta

Capricho imperial és un film conceptuós, contós i pesat. És a dir: una llauana. Una llauana servida amb safata d'argent.

Caterina de Rússia—diuen—tenia el costum de dormir amb tots els militars de la seva guàrdia. Sternberg ha aconseguit de fer-hi dormir també tot el públic.

En canvi, quina delícia de film és aquest **Man's castle**, que han estrenat al Capitol amb el títol inexplorable de **Fueros humanos!** La història d'un home i una dona, explicada de la manera més senzilla d'aquest món. Com a fons, el barri de barraques dels sense feina, al suburbi de Nova York. Un film ple de lirisme, contat d'una manera sensible i intel·ligent. I sense moure's mai del més absolut realisme.

Això és bon cinema! Cal més talent per a bastir tres escenes d'aquesta pel·lícula que no pas per edificar tota la moixiganga del **Ben Hur**, del **Signo de la Cruz** i del **Capricho imperial**.

COLISEUM
TELEFONO 18466

UN ESPECTACLE DE GRANDES A INSOSPITADA
UN FILM D'ART
Un film... ¡PARAMOUNT!

La **Batalla** és un notable film francès. Tan notable, que no sembla francès.

Els vaixells de guerra que hi surten, són veritables vaixells de guerra; les canonades, són veritables canonades; els japonesos són veritables japonesos, i el Japó gai-verit és un veritable Japó. I un gran actor: Charles Boyer. I una actriu molt agradable: Annabella.

La **Batalla** no és altra batalla que **La Bataille** de Claude Farrère. Aquesta novella, que ha fet les delícies de tots els viatjants de comerç francesos, empenen un tema d'una gran ambició. Massa ambicions per a la qualitat del seu autor.

A l'Actualidades segueixen fent bons programes. Darrerament hi hem vist un documental de cavalls que era una delícia i un altre sobre Catalunya que feia molt goig i ens farà quedar bastant bé. Aquesta setmana fan aquell do-

Fantásio HISTORIA? SATIRA?
Tota la fastuositat de Versalles... Tota la galanteria de la Cort de Lluís XV... Rendida als peus d'una dona...
MAGNIFICENT! ENLLUERNADORA!
amb **Reginald Owen**, **Victor Jory**, **Verree Teasdale**, **Osgood Perkins**, **Dorothy Tree**, **Henry O'Neil** i les ballarines d'**Albertina Rasch**
MADAME DU BARRY
Director: **WILLIAM DIETERLE**

El colós de la pantalla en un drama de proporcions colossals
L'heroi de **Soy un fugitivo** triomfa tots els dies al **CAPITOL**

PAUL
EL MUNDO CAMBIA
WARNER BROS FIRST NATIONAL

documental dels darrers vint anys, del qual vàrem parlar-los amb l'elogi que es mereix fa unes setmanes. No voldríem fer-nos pesats, però els recomanem novament l'assistència. Val la pena.

El públic, que es queixava de no poder donar l'abast als films que es projecten en els nostres cinemes, aquesta setmana passada ha estat d'enhonorabona, ja que s'han presentat dos films importantíssims de l'anomenada producció nacional que li hauran permès de prendre un repòs ben guanyat. I això, ve encara millorat pel fet que un dels dos films **El desaparecido**, s'ha estrenat en un local que no és cinema, o sigui, al teatre **Novetats**, cosa que, si ha facilitat la tasca a les persones que no volen anar al teatre, no l'ha pas dificultada gens a les que no volen anar al cinema.

Si diguéssim que **El desaparecido** és un film de Rambal, el públic, que coneix a bastament Rambal podria pensar-se que ja ho hem dit tot. No obstant, s'equivocaria, perquè Rambal ací és superior a ell mateix. Només cal afegir, per demostrar-ho, que el film que melodramatitza és una obra d'Antonio Graciani dirigida per Antonio Graciani i pel que conegui Antonio Graciani ja n'hi ha prou, i fins massa. Rambal, doncs, ha superat el seu rècord.

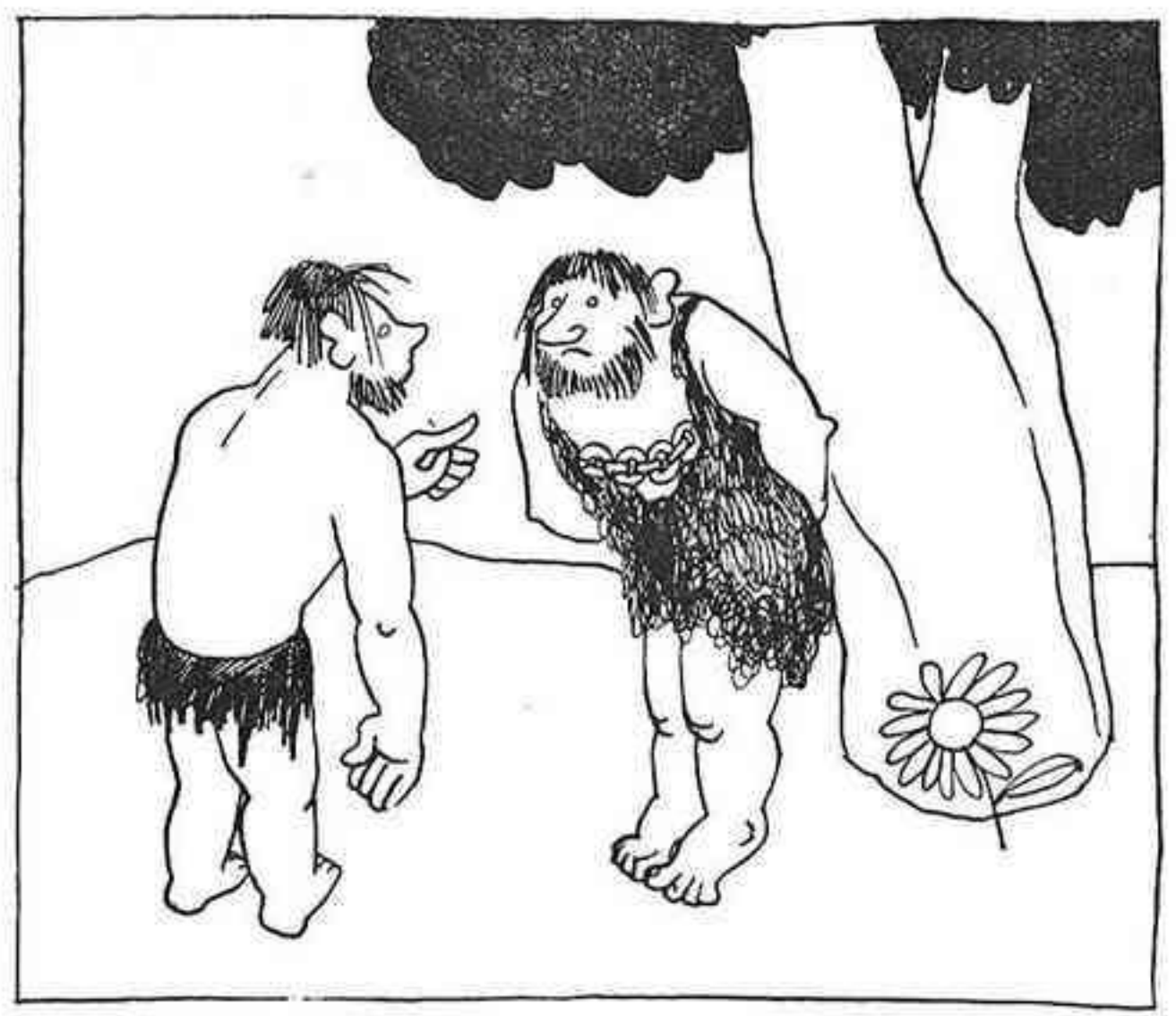
El desaparecido, és un senyor que no sap qui és i que el públic, que sap que és el senyor Rambal, tampoc no sap qui és, perquè en el film, no és, almenys no hauria d'ésser el senyor Rambal. Bé: doncs aquest senyor resulta que no més sap que el varen trobar desmaiat al Sahara francès i que després se'n va anar a El Cap (bonica excursió) on va fer fortuna—uns tres milions—explotant un camp diamantífer que no devia formar part del monopoli, com si diguéssim un horriet clandestí. El senyor Rambal, que no es diu Rambal, és clar, perquè és un nom massa vulgar, ha adoptat un nom de novel·la encara que ell es pensa que el seu és el d'un capità desaparegut a Annual. Així és que, quan ha fet fortuna torna cap a Melilla on troba un cambrer que li diu que si que és aquell capità i aleshores ell, per recordar-se d'aquestes coses, perquè del que té se'n diu amnèsia una amnèsia una mica efervescent pel que es veurà—es passa les hores dictant el que sap de la seva història a un dictafón i col·leccionant els cilindres, que ell en diu discos. D'aquesta manera original ens assabentem d'una pila de coses i després ens en tornarem a assabentar perquè ell mateix les explicarà a d'altres. Quan n'estem ben penetrats, el capità o el milionari, no ho sabem, és a dir, el senyor Rambal, se'n va amb el cambrer cap a Saragossa perquè el capità era aragonès i allí s'enamora de la que havia estat, tretze anys abans, la promesa del capità, per la qual no passen anys i que ara s'enamora del milionari. Tot això fa pensar que les coses són ben clares. Sí, eh?, que diuen sempre els personatges dels films espanyols. Això seria així si no es tractés del senyor Rambal. Però com que també es tracta del senyor Graciani, hi ha un cafè, o un recó de cafè, amb una penya del cap de policia, un periodista amb un gran nas i un detectiu amateur que s'ocupa de la qüestió per tal que el públic rigui una mica, però ell no vol riure mai perquè sap que pel mig hi ha el senyor Rambal que no està per bromes, sinó per melodrames.

en comptes d'ésser comprensiu ja que, en definitiva no es tracta més que del senyor Rambal que fa dos papers, s'ho pren a la valenta, li diu el nom del porc, i li revela que és un altre capità semblant, aquest li segueix la veta, agafen dos sabres, baixen al soterrani, es barallen i, en sentir els cops de sabre—gràcies als quals segurament es féu el film—hi corre tota la família i el detectiu a punt per recollir el fals capità que ja és vertader però un altre, que ha matat a l'altre capità que és el vertader sense ésser un altre, tot i ésser un altre perquè no és el protagonista encara que es tracta del mateix senyor Rambal de l'altre capità, i tots estan contents, però de sobte pensen que en faran d'aquell mort i, quan l'espectador es pensa que el ficaran a l'armari de l'esquelet, surt el detectiu i suggereix que el poden ficar al bagul buit del capità falsament mort que ara ja ho és de debò encara que el mort no sigui el mateix tot i ésser el capità. I el film acaba però ens hem descurat del més important que és que com que tot això passa a Saragossa, s'organitza una estudiantina que canta i toca jotes tot recollint diners per la Creu Roja i com que les jotes són una cosa que s'han de sentir de buit, s'interromp el film i surt l'estudiantina per cantar tantes jotes com el públic vulgui, cosa que depèn del nombre d'aragonesos que hi hagi a la sala.

PUBLI CINEMA
Secció contínua 3 tardes a 1 matí
Solent i pesseta
Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiva - ECLAIR JOURNAL Exclusiva
PARAMOUNT - Viatjes - Documentals
Tots els Dilluns canvis de programa

L'altre film espanyol, el projectat a Catalunya i com l'espectador ja pot tómer, és **Sor Angélica**, que és la història d'una desgràcia que té una pobra noia per haver-se fixat d'en Ramonet de Sentmenat comandat pel diputat de l'Esquerra senyor Mangrané. Aquesta noia era molt bona noia, massa per en Ramonet, i es deixà enganyar. En Ramonet, que ha conegut una vampiressa rossa, l'abandonà i aleshores la noia va a queixar-se als seus pares—del noi—i els regala el menut quan neix. Ella es fa monja. Però en Ramonet de Sentmenat, que s'ha endretat en la

SALÓ CATALUNYA
2.ª Setmana del formidable èxit
SOR ANGÉLICA
El film que ha arribat al cor de les multituds
Nota: Es despaxen localitats amb tres dies d'anticipació

PREHISTORIA
—Què portes ací?
—Que no ho veus? La cadena del rellotge!
—Trapacer! Si encara no s'han inventat, els rellotges!

MARYLAND
"PASO A LA JUVENTUD"
Música ROBERT STOLTZ
Direcció CARMINE GALLOWE

KURSAAL
Exit de la grandiosa opereta en espanyol
WARNER BROS - FIRST NATIONAL

fabricació d'explosius aristocràtics, té un accident i en surt orb. El porten a la clínica on hi ha la monja i, com es pot suposar, la rossa de mal cor no en vol saber res més. A en Ramonet el va a veure la seva mare amb el seu fill i la monja està d'allò més contenta de veure'l, i, com que en aquest món tot se sap, en Ramonet sap que Sor Angélica és la mare del seu fill i s'hi casa, és clar, prèviament desmonjada. Però aquest Ramon, que era un gat dels freres, resulta que no tenia res d'orb, com les seves nombroses i distingides amistats hauran pogut comprovar, i torna a enganyar aquella pobra xicota. Però ve el dia dels Reis i li obre els ulls obrint-los ell. I la seva dona, sempre comprensiva, li torna a perdonar aquest pecat. El públic, no.

Entre els detalls més suggestius del film cal assenyalar l'escena en que el senyor de Sentmenat espera la seva xicota en un parc amb uns botons del pantalon descordats, una luxosa cuina sense usar amb tot el que podria posar-hi la casa. Sociats per fer-ne un mostrari complet, si no és la taula, que es de taulons i cavallets, una cuinera amb sabates saló de tafilet blanc i un living room amb unes flors en un gerro que es conserven igual des que la noia confessa els primers símptomes del seu estat fins que els avis es queden la criatura i les mateixes revistes damunt la taula, cosa que dona idea de les opinions conservadores de l'aristocràtic família a la qual fins durant el film, pertany el jove Ramonet de Sentmenat.

En canvi, **Hombres en blanco** (Urquinaona), ja és una altra cosa. Però no s'alegrin els nostres lectors, que no és fet a casa nostra. Naturalment, Però no s'entristixin tampoc, perquè és un film bo en el qual podem veure que això de fer de metge no és tot cobrar visites. Un film que els metges recomanaran als seus clients i nosaltres als nostres.

En canvi **Un crimen en la noche**, que es cometé a les sis de la tarda, no és espanyol i diuen que és dirigit per G. W. Pabst i, no obstant, diríem que G. W. Pabst hagués volgut fer un film espanyol. Naturalment, no ho ha aconseguit del tot.

Un crimen en la noche, es projecta al Metropol junt amb **Un truco genial** del qual només direm que consisteix en convertir un castell històric en hotel sense que l'amo ho sàpiga, i que el protagonista és Lucien Baroux.

Al **Fantásio** hi hem vist **Cargamento salvaje** que és un film de feres. Com que no hi ha històries d'amor i Bubs (no confondre'l amb l'espanyol José Buchs, encara que no hi ha por), es limita a ensenyar com agafa vives les feres, un cop vist tan ens fa que hi hagi truc com no, cosa que vol dir que ens ha agradat i ens ha distret, especialment als infants, als quals agrada i distreu molt.

Nous cinemes

Després de tants garatges habitats per cinema com hi han a Barcelona, sembla que hom comença a sentir la necessitat d'obrir locals que tinguin cara i ulls. En dir: hom ens referim a les empreses, perquè els espectadors, ja fa temps que ens queixàvem.

Fa poques setmanes s'inaugurà l'Astoria, un cinema magnífic—pel nostre gust, el millor de Barcelona—, Ara, aviat, se'n obrirà un de nou, a la Plaça d'Urquinaona, que es dirà **Maryland Cinema**. És un local molt confortable i decorat amb un gust exquisit. Faran cinc sessions diàries d'hora i mitja de durada cada una.

BOXA OLYMPIA RING

Avui, a les 10'15 nit, el formidable combat

FREDDY MILLER

Campió del món del pes ploma, contra el nostre campioníssim

GIRONES

Amb un grandió complement

Aquesta nit a

OLYMPIA

CORREU... HI TOTS

Escola-net. — No som menjacapellans.
Bola. — L'hem publicat nosaltres mateixos.

Xhell. — Això no és p'EL BE: això és un drama en quatre actes per a l'Apolló!

Mari-Pepa. — Maca, la nena. Ens ha agradat. Una altra vegada, però, no siguis tan descaradota: ho hem hagut de llimar molt!

Calen-Dari. — Nosaltres, no, senyor. Els senyors Manelich i Bonavia sabran apreciar-hi ho en el que val.

Andim. — (Ovelles). Bones i tendres.

E-X-A. Xicago:

El progrés d'aquests cent anys, que a Xicago hom honora, ha finit, enmig de danys, com Rosari de l'Aurora.

Confidencial. — I tant! Només es deu haver publicat trenta o quaranta vegades.

FEMINA - Demà dijous
ESTRENA
Presentació de la més petita gran estrella del cinema
SHIRLEY TEMPLE
JAMES DUNN
CLAIRE TREVOR
GRACIA Y SIMPATIA

Els Artistes Associats presenten al **TIVOLI**
la superproducció de **DARRYL ZANUCK** que honora el cinema parlant
George ARLISS en **LA CASA DE ROTHSCHILD**
20th CENTURY FOX

—Quina manera de ploure! Sembla «El Telégrafo!»

Un segle de progrés als Estats Units

A Xicago ho dissimulen molt

Perquè els nostres lectors vegin que anem agafant seny i que ens informem en bones fonts, honestes, serioses i patriòtiques, reproduïm d'A B C — exactament: d'A B C — el següent telegrama, que publicava en la seva edició de divendres:

«Chicago, 1. 4 tarde. — Se han registrat escenas violentas que no tienen precedente en la vida social de la ciudad. Durante las primeras horas de la semana, un núcleo de unas 300.000 personas, que habían asistido a la clausura de la exposición «Un Siglo de Progreso», se amotinó e hizo resistencia a la Policía, negándose a dispersarse cuando aquella lo ordenaba.

La multitud recorrió turbulentamente las 83 millas de carreteras que hay dentro del recinto de la Exposición y destruyó una gran cantidad de edificios, desvalijándolos para llevarse recuerdos. Las turbas se apoderaron asimismo de todos los licores almacenados en las diversas dependencias, y se las bebieron.

El palacio de Agricultura, cuya construcción costó medio millón de dólares, fue invadido por mujeres que saquearon las plantas que había expuestas, muchas de las cuales eran ejemplares raros de mucho valor, costando 200 dólares. Otro grupo enardecido, de unos 300 personas, arrojó las mamparas que se habían colocado en las barracas por orden de los inspectores de moralidad y orden. Las bailarinas que se encontraban casi desnudas en las habitaciones ocultas detrás de aquellas mamparas, huyeron llenas de espanto ante la actitud furiosa de la muchedumbre.

El carrousel dejó de funcionar muy temprano, y el público, como protesta, arrojó botellas. Al enterarse de que no iba a actuar en su famoso baile de la burbuja la bailarina Sally Sand, protestó e invadió «El Pueblo Italiano» de la Exposición, dejándolo casi convertido en escombros.

Estos sucesos se desarrollaron desde las doce de la noche, hora fijada para la clausura y cierre de la Exposición, hasta bien avanzada la mañana de hoy en que la Policía pudo al fin restablecer el orden. — United Press.»

El bonic del cas és que aquesta exposició de Xicago tenia per nom: «Un segle de progrés». Un cicló, de progrés!

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre venibles ocasions.

HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarPa

MOLT IBEE!

Al Victòria han estrenat un espectacle que es titula Sirenas de Nueva York. Segons la llegenda, les sirenes eren una mena de criatures que enganyaven els mariners. Les sirenes del Victòria es limiten a enganyar els espectadors.

ria de Segarra, La plaça de Sant Joan. Mentrestant, la Madre Alegria encara dona diners. Les mares no tenen un no per a ningú.

Teatre Poliorama

Temporada de TEATRE CATALÀ
Avui a les 10 nit
Inauguració amb l'estrena de l'obra en 3 actes D'AVELI ARTIS
LES ALES DEL TEMPS
Demà tarda i nit i totes les nits:
LES ALES DEL TEMPS
Primers actors: Mercè Nicolau i Ramon Martori

Aquesta setmana, inauguració de la temporada catalana al Poliorama i al Romea.

Dimecres, al Poliorama, estrena de l'obra en tres actes, Les ales del temps, original de la Generalitat de Catalunya, de l'Ajuntament de Barcelona i del senyor Avelí Artís.

Divendres, al Romea, estrena de la comèdia en tres actes i en prosa (època actual) de Josep Ma-

Retallem del Ciero:

«La famosa Princesa Jacqueline, la «bulldog» francesa habladora, que sabia conversar con los que la visitaban, ya no existe. La bestia que se creia era el único irracional parlante que existia en la tierra, ha fallecido a la edad de 16 años, de resultas de una pulmonía, en las habitaciones de su propiedad, la señora Mabel A. Robinson.

Era una perrita que sabia decir unas veinte palabras, y según el doctor Knight, de la Universidad John Hopkins, que la estudió, tenía la perrita habladora cuerdas vocales semejantes a los humanos y, caso único entre los perros, una doble capacidad vocal.

La primera vez que habló dijo: «Salir». Su primera frase completa fué: «Yo quiero». Cuando se hallaba de mal humor, sabia también decir: «No quiero». Sociable por instinto, acogía a los visitantes con un cordial «Bienvenidos», y cuando se despedían no fallaba en decirles: «Hasta luego». «Vuelvan pronto».

Una monada y un caso curiosísimo y científico.»

El Ciero s'equivoca quan diu que aquesta gosseta era l'únic irracional que parlava.

S'equivoca, perquè hi ha els lloros i certs oradors polítics.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits quiniciats pels asos de la pala.

El senyor José Maria Peman ha escrit una altra obra. Es titula Cisneros.

Si no ens errem, es deu tractar del cardenal. —El cardenal?—diria el senyor Bernat i Duran si les seves noves ocupacions li ho permetessin—. El cardenal... Això és copiat.

GRANJA ROYAL

SALÓ DORÉ
Gran èxit de
Crazy Boys Orchestra
ALS TES I SORTIDES DE TEATRE
De 10 a 12, nit
CONCERTS TOLDRA
PROGRAMES EXTRAORDINARIS

Amb motiu dels passats temporals d'aigua, el senyor Adrià Gual ha estat objecte de moltes allusions.

Ell, però, ja no en fa cas. L'altre dia s'exclamava: —Amb el que ha plogut, quantes obres hauria pogut estrenar!

PRINCIPAL PALACE

Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de la revista
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Tarda
LAS INVIOLABLES
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

orelles esgarrriades

La bala felix

De La Noche, del dia 31 d'octubre, reproduïm la nota facultativa dels ferits en l'atemptat als emplaçats de la casa Bertrand i Serra:

«3.º Ramón Huguet Petit, de 80 anys de edat, con heridas por bala, una en la región cervical derecha, con orificio de salida en la región malar del mismo lado; otra en la región malar izquierda, sin orificio de salida, en el seno de la cual se ha encontrado la camisa del proyectil, que se pone a disposición del Juzgado.»

Aquest projectil que es va desprendre de la camisa, ens fa l'efecte que havia d'ésser absolutament felix.

Patronímics

De La Noche del 30 d'octubre, ressenyant la visita de l'alcalde accidental al Museu Arqueològic:

«El alcalde accidental, acompañado del director don Archivo Municipal, señor Durán y Sanpere, visitó asimismo las excavaciones que se están llevando a cabo en la plaza de Berenguer.»

Tot fa prevenir que el nomenament d'aquest nou director, serà també accidental.

De societat

De Renovación de dimecres passat:

«Por error involuntario, y sin duda debido a una mala interpretación, en el número del sábado último dimos la noticia de que el abogado don Pedro Espada se había visto favorecido con el nacimiento de un niño, cuando en realidad su distinguida esposa, previa delicada operación quirúrgica en una clínica de Barcelona, de todo

punto necesario, concibió una hermosa niña, a la que en breve se le impondrá el nombre de Pilar. Sirvan estas líneas de excusa, toda vez que ello fué debido a un error de pluma.»

L'error de pluma, en tot cas, devia consistir en dir que la criatura l'havia tinguda el senyor Pedro Espada, el qual, per cert, ha estat objecte de moltes felicitacions a les quals unim la nostra, ben sincera.

El progrés

De La Noche del dia 30 d'octubre, parlant dels successos d'Àsturies:

«Continúa el hallazgo de armas y municiones. En el Concejo de Belmonte fueron encontradas muchas, entre ellas un camión marca Avrellanos, aun no usado por el Ejército.»

El que La Noche prengui els canons Arellano per camions, fa témer que el dia més imprevisit començarà a repartir diaris amb canons «Schneider» de tir ràpid.

Influències de l'Aurora

La Veu del Vespere de divendres publicava un retrat de Prudenci Bertrana, amb el següent peu:

«Prudenci Bertrana ha llurvat a l'empresa del Poliorama la seva obra «La injusticia dels justos».

La primera d'aquestes injustícies, Prudenci Bertrana la rep dels seus mateixos companys de diari, els quals, sense més ni menys, converteixen el cèlebre escriptor al sexe femení.

Els optimistes

D'El Mundo Deportivo de dijous:

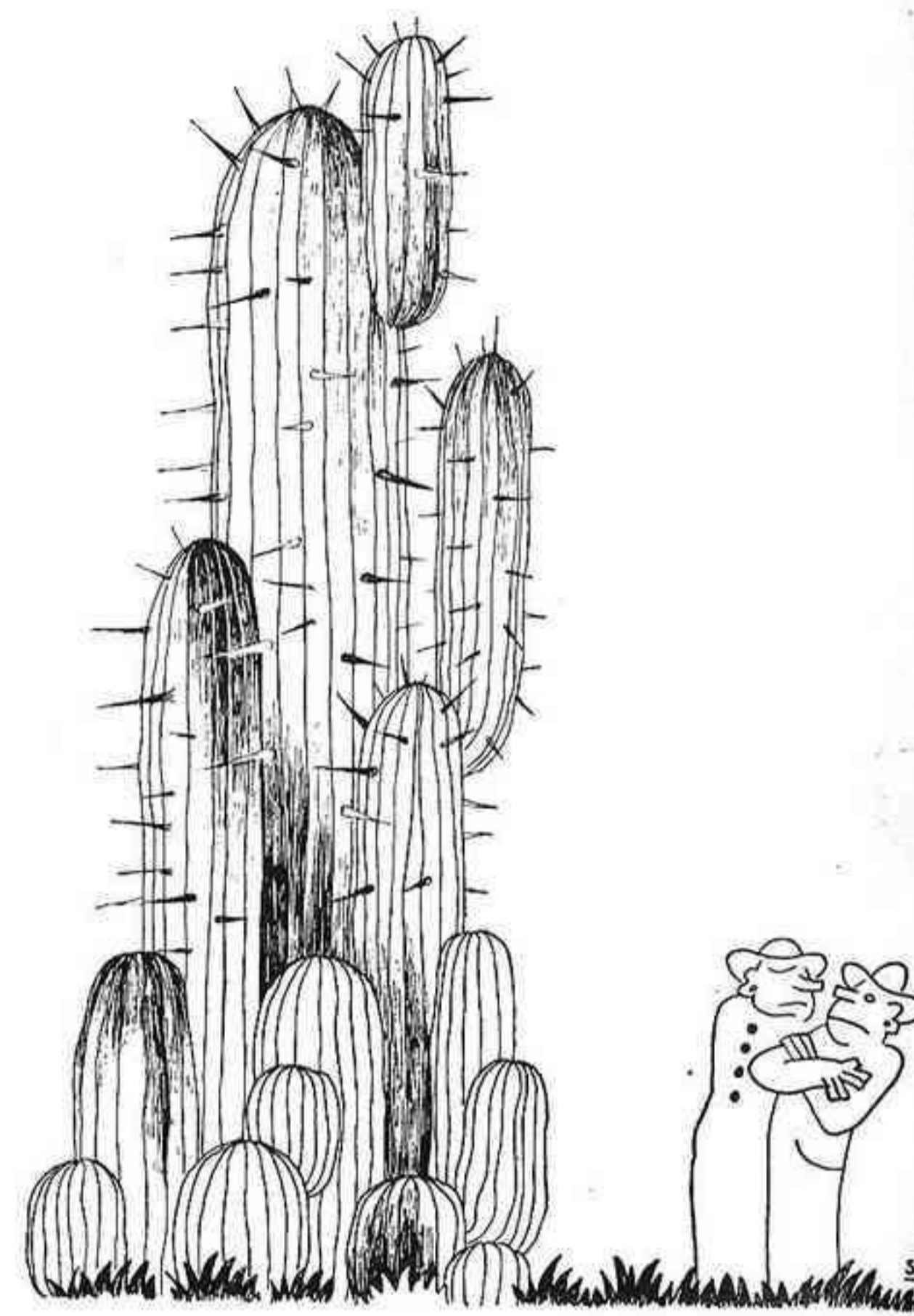
«El campeón del mundo ante el «campeonissimo» europeo. Freddie Miller llega a Barcelona... juega al golf, hace su partida de bridge, se muestra encantado del clima y hace declaraciones discretas.»

Si el clima de la setmana passada l'encanta, dispensi. Aquests americans sempre tan excèntrics...

Sonambulisme

De La Vanguardia del dia 31:

«Crimen por celos. Salamanca, 30. — Encontrándose durmiendo en unas habitaciones contiguas a un bar de la calle de San Justo los amantes Alejandra Domínguez, de 33 años, y Jesús Ruiz Sedán, de 25, surgió una discusión por motivos de celos, y le-

—I això, què és? La nova planta?
—Sí, és un cactus.

LA REGLA

SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

Vertadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'espectacles.

El pobre paisatge de Cadaqués, com el seu company de desgràcia, el d'Olot, després del copios saqueig de què ha estat víctima tant de temps, es pot dir que s'ha quedat amb la pell i l'os.

No hi hauria manera de convèncer els pintors que es busquin algun nou paisatge per pasturar? A aquest pas, aviat no quedarà en aquests pobres llocs ni un bocí de paisatge per a un vano.

Un dels darrers saquejadors del paisatge de Cadaqués ha estat el pulquerim «dandy» Durancamps —com li agrada signar-se—, que ha portat a la Sala Parés un carregament de pintura que els senyors Maragall, ajudats pel no menys senyor Soler de la Trinxeria, han penjat amb tota cura a les parets de l'establiment.

Amb això del saqueig no volem dir, ni molt menys, que el senyor Durancamps no sapiga pintar. Al revés, en sap molt, i potser massa i tot. En aquestes teles de Cadaqués no li falla cap recepta i se li veu que no és pas un pagès arribat de quatre dies al conreu de l'art.

On si ens sembla que fa una mica el pagès el senyor Durancamps és en les seves composicions teatrals estil Zuloaga o Moreno Carbonero.

El que no és pas un pagès per cap cantó és el pintor Francesc Domingo, que, també a can Parés, exposa una sèrie de retrats femenins, amb referència als quals, si fòssim decantats al ditrambe, podríem abocar tots els adjectius encomiàstics del diccionari. Però com que no en som, ens limitem a dir que ens agraden d'allò més, encara que algunes d'aquestes belles tan bellament retratades ens fa por que s'ofegui per manca d'aire per respirar; tan gran és la sequedat del dibuix amb què Domingo interpreta llurs femosies que les deixa sense atmosfera. Però elles, afortunadament, segueixen com si res, contentes i satisfetes de tenir un retratista tan precís i exacte.

Dos d'aquells genis estrangers que va descobrir a Tossa aquest estiu passat el perpetu embadalit Rafael Benet exposen obres seves a les Galeries Laietanes.

Un es diu Walter Kampf i l'altre Oswald Petersen. No es pot negar que amb aquests noms ha de quedar bé a tot arreu. Són molt diferents, però s'assemblen molt, també.

Es una visita sempre recomanable, la de llur exposició per als que vulguin estar al corrent de les darreres novetats de la passada temporada d'estiu a Tossa.

El senyor Cánovas ens mostra un bon coneixement de l'ambient dels seus temes—i culpa tindria si no el conegués—amb les pintures de barris baixos que exposa a les Galeries Laietanes.

Endemés—i això sí que és de notar—, el senyor Cánovas ens mostra, igualment, que també té un bon coneixement de la pintura que practica. Té un ull certer i observador—útilíssim per a la seva professió—i un pinzell segur i fidel—no menys útil per a la seva afició—, i dels dos treu molt bon partit.

El senyor Dàrius Vilàs ha portat a La Pinacoteca tot de paisatges nous en els quals no ens hi diu, però, res de nou. És el mateix Dàrius Vilàs de sempre, bon xicot, prudent, ben educat i correcte, sense cap mal gest i sense cap empena extraordinària.

SALA PARÉS

EXPOSICIÓ I VENDA DE PINTURA ANTIGA I MODERNA

ESPORT I CIUTADANIA

Führeja que führejaràs

Berlin, 6 (urgent). — El Führer dels esports ha fet públic el seu acord que en el successiu els conductors dels cotxes de curses de les marques alemanyes hauran d'ésser tots forçosament alemanys, de la més pura, neta i pelada raça ària. La notícia, cas de confirmarse, afectarà, entre altres, el recordador Stuck von Williez, l'única cosa de bo que tenen les marques alemanyes entre els seus equips de corredors. M'informaré i ja recardogramejaré. — Corresponsal.

Berlin, 6 (més urgent). — M'he entrevistat amb el Führer de l'automobilisme, el qual m'ha presentat el Führer general de tots els esports. Aquest m'ha confirmat l'acord i m'ha engegat a passeig. De totes maneres, he pogut parlar extensament amb el Führer dels uixers del seu negociat, el qual m'ha indicat que Stuck von Williez és austríac, però que estan estudiant un sistema de nacionalitzar-lo alemany. Diu que m'informarà millor el Führer general dels embanquinadors de parets i comunes. L'aniré a visitar. — Corresponsal.

XOCOLATES

SON LES MILLORS